

ὅτι καὶ τὸν ὡς λέοντα καθ' ἡμῶν διὰ τοῦ γένους βασιλικὸν ὠρούμενον, ἀπὴνεγκας πόρρωθι, καὶ τὸν ὡς ὄφιν ἐπὶ πέτρας συρόμενον καὶ τὰ ἔχνη ἀδιάγνωστα ἔχοντα, ὑπηγάγου πρὸς δουλείαν· καὶ γε προσυπέκλινες τούτοις καὶ κατεμάλληξας τὸν πυρὸς πνεύοντα μένος βληματώδη καὶ συμπληροῦντα τὸ τοῦ τέρατος τριφυές, καὶ τῶν δύο μάλιστα κρατιστεύοντα· ὡς ἔγωγε, οὐδὲ τὴν τοῦ Φρυγίου διάσπασιν ἄμματος, ἣν Ἀλέξανδρος κατὰ Δαρείου στρατεύων εἰργάσατο ρυμὸν διαζεύξας ζυγοῦ, σοφώτερόν τι δυνηθῆναι λελόγισμαι· εἰ δὲ καὶ θεοῦ φωνὴν διακόπτουσαν φλόγα πυρὸς ἢ θεὸν αὐτὸν καταβαίνοντα καὶ γλωσσῶν συμφωνίαν διαμερίζοντα ἢ θεὸν οἶδε Γραφή, οὐ δὴ που καὶ πρὸς ταῦτα, τὰ ἐνταῦθα εἴ πως παραβληθεῖεν, ἀπεικότα φανήσεται· εἴποιμι δ' ἂν ὡς καὶ εἰς ἀλεύρου σάτα τρία τοὺς τῷ λόγῳ διαγραφέντας κατὰ τινα ζύμην τὴν σὴν ἔμφρονα τόλμην ἐμβαλὼν, τὰ μὲν πρῶτα τῷ τῶν σῶν ἰδρώτων ἐνθέρμῳ προχέματι, ὡς εἰς χαλαρὸν αὐτοὺς ἀνέσσευσας φρόνημα· ἔπειτα δὲ τῇ τῶν δακτύλων σου συμπτύξει πρὸς ἀροχειρίσιν δόρατος καταπίεσας τε καὶ συμπιλήσας ὥσπερ ζύμη τὸ φύραμα πρὸς ἑαυτὸν μετεποίησας. Ἄλλ' ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος, οἶδα ὡς ἂν τις τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐκεῖνο ἐπαπορήσει μοι, εἷς, δύο, τρεῖς· ὁ δὲ τέταρτος ποῦ; τοῖς εἰρημένοις τρισὶν ἀντάρταις πολὺς ἐγκείμενος παραζευχθῆναι καὶ τέταρτον, τὸν μυρμηκάνθρωπον ἐκεῖνον καὶ Θεοσίτειον τὸ εἶδος προφέροντα· ἢ καὶ ὡς σπυρίδα μίαν τοῦ τῶν τροπαίων σου περισσεύματος ἀρθῆναι καὶ τοῦτο καὶ δοθῆναι τῷ λόγῳ ἰσχυριζόμενος· ἔγωγε δὲ κατ' ἄλλην ἔννοιαν τοῖς προκειμένοις ἐφάρμοστον τῷ Σολομῶντος γνωματεύματι χρώμενος· ὃ φῆς διὰ τριῶν . . . τὸ δὲ τέταρτον οὐ δύναται φέρειν· οὐκοῦν καὶ δοκιμάζω τοῖς τρισσομένοις κακοῖς, ἃ τὴν ὑφ' ἡμᾶς ἐσπέριον γῆν διεκύκησαν, ἀσκαλαβώτην συνάπτειν οἰκίδιον ἐν ὀχυρώμασι βασιλέως ἀναρριχόμενον. Σοφὸς ὁ μῦθος κνώσσοντα λέοντα ποιῶν (ἐν) χειρὸς ἐκτά-

